

K Y R I A N H U N T E R

Sự Khởi Đầu

Tiểu Thuyết Kỳ Ảo

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

THE BEGINNING

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hi Lạp, năm 7382 Trước Công Nguyên

Acheron cảm nhận được có ai đó xuất hiện đằng sau mình. Anh xoay vút người, gậy quyền nâng lên, sẵn sàng chiến đấu, nghĩ rằng đây sẽ lại là một tên Daimon khác định tấn công anh.

Người đó không phải

Thay vì là Daimon, anh nhìn thấy Simi đang treo ngược mình trên cành cây, đôi cánh dài như dơi màu của rượu vang đỏ của con bé xếp đằng sau cơ thể như của trẻ con ấy. Con bé mặc một chiếc chiton (*) rộng màu đen, khoác ngoài là chiếc himation (**) phất phơ nhẹ nhàng theo cơn gió thoảng ban đêm. Đôi mắt đỏ máu của con bé phát sáng kì dị trong đêm tối trong lúc bím tóc dài màu đen thông xuống mặt đất từ đầu nó.

(*) chiton: trang phục của người Hi Lạp cổ

(**) himation: áo khoác dùng ngoài chiton, thường rộng thùng thình

Acheron thả lỏng rồi đặt một đầu của gậy quyền lên nền cỏ ẩm ướt trong lúc anh ngắm con bé.

“Con đã ở đâu vậy, Simi?” anh hỏi với giọng sắc bén. Anh đã triệu hồi con quỷ (*) Charonte này từ hơn nửa giờ qua.

(*) quỷ (demon): trong Dark-Hunter, demon giống như là một loài sinh vật khác thôi, chưa hẳn đã có nghĩa là quỷ dữ. Có rất nhiều loại demon và

Charonte là một trong số đó.

“Oh chỉ đi lang thang thôi mà, akri,” con bé nói, cười cười trong lúc nó dùng đưa mình trên cành cây. “Akri có nhớ con không?”

Acheron thở dài. Anh thích Simi lắm chứ, nhưng anh ước gì mình có một con quỷ trưởng thành làm bạn đồng hành. Không phải là một con mà đã qua ngưỡng ba ngàn tuổi nhưng vẫn hành xử như một đứa trẻ năm tuổi.

Chắc phải mất hàng thế kỉ nữa Simi mới có thể trưởng thành.

“Con truyền đi lời nhắn của ta chưa?” anh hỏi.

“Rồi, akri,” con bé trả lời, sử dụng thuật ngữ tiếng Atlantean mang nghĩa ‘chủ nhân tôi.’ “Con truyền nó đi đúng theo lời của akri.”

Sau gáy của Acheron nổi da gà. Có thứ gì đó trong giọng điệu của con bé khiến anh lo lắng. “Con làm gì rồi, Simi?”

“Simi đâu có làm gì đâu, akri. Nhưng ...”

Anh chờ đợi trong lúc con bé nhìn dáo dác một cách bồn chồn.

“Nhưng?” anh ngỏ lời.

“Simi thấy đói trên đường về.”

Sự hãi hùng khiến anh lạnh cả người. “Lần này con lại ăn ai vậy?”

“Không phải là ‘ai’, akri. Nó là cái con gì đó có sừng trên đầu y chang con vậy đó. Thiệt ra, có cả đám chúng nó lặn. Chúng con nào cũng có sừng và chúng còn phát ra tiếng “moo moo” kì lạ nữa chớ.”

“Ý con là bò hả? Con ăn súc vật sao?”

“Chính thế, akri. Con đã ăn súc vật.”

“Vậy thì cũng đâu có tệ lắm.”

“Không, nó ngon thật đấy, akri. Sao akri không nói cho con về bò? Khi nướng lên chúng ngon lắm. Simi rất là thích chúng.”

“Vậy tại sao con lại lo?”

“Bởi vì có một người đàn ông cao cao chỉ có một mắt à bước ra khỏi hang động và la hét với Simi. Ông ta nói Simi rất độc ác vì đã ăn mấy con bò và con phải trả tiền cho chúng. Điều đó có nghĩa là gì, akri? Trả tiền? Simi đâu biết gì về việc trả tiền.”

Acheron ước rằng mình cũng có thể nói thế. “Cái người đàn ông cao to này, ông ta có phải là loài cyclop?”

“Cyclop là con gì?”

“Là con trai của Poseidon.”

“Ờ, thấy đấy, đó chính là điều ông ta nói. Chỉ có cái ông ta chẳng có sừng. Thay vào đó, ông ta lại có một cái đầu thật to bị hói.”

Acheron không muốn bàn luận về cái đầu hói và to của loài cyclop với con quỷ của mình. Điều anh cần làm là biết phải làm gì để bù đắp cho khẩu vị ngẫu nhiên này của con bé. “Vậy thì con cyclop đó nói gì với con?”

“Thì nói ông ta tức giận vì Simi đã ăn hết súc vật. Ông ta còn nói những con bò có sừng đó thuộc về Poseidon. Mà ai là Poseidon vậy, akri?”

“Một vị thần Hi Lạp.”

“Oh vậy thì dễ rồi, Simi đâu có bị dính vào rắc rối. Con chỉ cần giết vị thần Hi Lạp đó là mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Con không thể giết một vị thần Hi Lạp, Simi. Chuyện đó bị cấm.”

“Akri lại thế nữa rồi, nói không với Simi. Đừng có ăn cái đó, Simi. Đừng có giết cái đó, Simi. Ở đây đi, Simi. Đến Katoteros đi, Simi, rồi đợi ta triệu hồi con.” Con bé khoanh tay trước ngực rồi ném cho anh cái cau mày nghiêm khắc. “Con không thích bị nói không, akri.”

Acheron nhăn mặt khi cảm nhận cơn nhức đang dần hình thành phía sau sọ mình. Anh ước gì mình được tặng một con vệt trong ngày sinh nhật thứ hai mươi một. Con quỷ Charonte này sẽ là cái chết của anh ... một lần nữa.

“Vậy tại sao akri lại triệu hồi Simi?”

“Ta muốn con giúp đối phó bọn Daimon.”

Con bé thả lỏng người, lại tiếp tục việc đung đưa trên cành cây của nó. “Akri dường như có cần giúp đỡ gì đâu. Simi nghĩ tự akri xử lý chúng tốt quá rồi đi chứ. Con đặc biệt thích cái cách con Daimon đó tung lên trên trời trước khi akri giết hẳn. Thật tuyệt. Con chưa từng biết bọn chúng khi nổ tung lại nhiều màu đến vậy.”

Con bé lộn người xuống cành cây rồi đến đứng bên cạnh anh. “Bây giờ chúng ta đi đâu đây, akri? Akri có dẫn Simi đến chỗ nào lạnh nữa không? Con thích chỗ trước chúng ta đi. Mấy ngọn núi đó rất tuyệt.”

Archeron?

Anh tạm dừng khi cảm nhận được lời triệu hồi từ Artemis (*). Anh thở dài đau khổ.

(*) Artemis: nữ thần săn bắn và sinh đẻ trong thần thoại Hi Lạp

Anh đã lừa được cô, cả hai ngàn năm nay.

Thế mà cô vẫn tiếp tục triệu hồi anh

Đã có một thời gian cô tìm thấy được anh “bằng da bằng thịt”, nhưng anh đã ngăn khả năng đó của cô.

Sự liên kết suy nghĩ của họ là cách liên hệ duy nhất anh không thể cắt đứt hoàn toàn.

“Đi thôi, Simi,” anh nói, bắt đầu cuộc hành trình sẽ đưa anh về Therakos. Bọn Daimon ở đây đã hình thành một thuộc địa, nơi bọn chúng săn lùng những người dân Hi Lạp tội nghiệp sống trong một làng nhỏ.

THE BEGINNING

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Cả người anh đông cứng trước lời nói của Artemis.

Đám Dark-Hunter mới?

Đó là cái con khỉ gì vậy?

“Cô đã làm gì rồi, Artemis?” giọng nói của anh thì thầm theo ngọn gió, di chuyển đến Olympus trong lúc cô đang chờ đợi trong điện của mình.

Thì ra, anh vẫn nói chuyện với em. Anh nghe được sự nhẹ nhõm trong giọng nói của cô. Em đã bắt đầu tự hỏi liệu mình có bao giờ nghe được giọng của anh nữa không?

Môi Acheron cong lên. Anh không có thời gian cho việc này.

Acheron?

Anh phớt lờ cô.

Cô không chịu hiểu.

Mầm mống đe dọa của loài Daimon đang phát tán nhanh hơn anh có thể kiểm soát. Anh cần sự giúp đỡ và vì thế, em sẽ giúp anh.

Anh gạt nhả ý nghĩ cô lại đi giúp đỡ ai. Nữ thần Hi Lạp này chưa từng làm bất cứ gì giúp ai khác ngoài bản thân mình ngay từ khi thời gian đã bắt trôi trên vũ trụ này.

“Để tôi yên đi, Artemis. Chúng ta chấm dứt rồi, tôi với cô. Tôi còn có việc để làm và không có thời gian dành cho cô.”

Được thôi. Vậy em sẽ để họ đối mặt với bọn Daimon mà không hề có sự chuẩn bị nào cả. Lỡ họ có chết, thì thôi, ai lại quan tâm đến một con người chứ? Em có thể tạo ra nhiều người hơn để chiến đấu mà.

Đây là một cái bẫy.

Thế nhưng trong thâm tâm mình, Acheron biết nó không phải là thế. Cô ta có thể đã tạo thêm nhiều Dark-Hunter và nếu cô làm thật, vậy thì cô chắc chắn sẽ làm thế một lần nữa.

Đặc biệt nếu việc đó khiến anh cảm thấy tội lỗi.

Con người chết dẫm này. Anh sẽ phải đến điện của cô một lần nữa.

Riêng với cá nhân anh, anh thà bị moi ruột gan còn hơn.

Anh nhìn về phía con quỷ mình. “Simi, ta cần phải gặp Artemis ngay bây giờ. Con hãy cứ về Katoteros đi và cố đừng để bị dính vào rắc rối cho đến khi ta triệu hồi con.”

Con quỷ nhăn mặt. “Simi không thích Artemis, akri. Con ước gì akri để con giết ả nữ thần đó đi. Simi muốn giật cái mái tóc dài màu đỏ ấy của cô ả.”

Anh hiểu cảm giác đó mà.

Simi chỉ mới gặp Artemis có một lần, hồi Acheron còn là người bình thường.

Sự kiện đó đã trở thành thảm họa.

“Ta biết, Simi, và đó là lí do ta muốn con ở lại Katoteros.” Anh cất bước đi, rồi quay lại nhìn con bé. “Và vì Archon (*), đừng có ăn cái gì cho đến khi ta quay trở lại. Đặc biệt là không phải một con người.”

(*) Archon: là vị thần Atlantean (thành phố bị mất trong truyền thuyết) nhân vật hư cấu của tác giả. “Vì Archon” – “for Archon’s sake” cũng tương đương với cụm “vì Chúa”

“Nhưng – “

“Không, Simi. Không được ăn.”

“Không, Simi. Không được ăn,” con bé nhại lại. “Simi không thích điều này, akri. Katoteros chán chết. Đâu có gì vui ở đó đâu. Chỉ có mấy tên người chết muốn sống lại thôi à. Bleh!”

“Simi ...” anh nói, giọng anh nồng đậm ý cảnh cáo.

“Con lắng nghe và tuân theo mà akri. Simi chỉ chưa bao giờ nói mình sẽ làm chuyện đó một cách im lặng thôi.”

Anh lắc đầu nhìn con quỷ khó sửa này, rồi dịch chuyển bản thân từ trái đất đến điện của Artemis trên Olympus.

Acheron đứng trên cây cầu vàng bắc ngang một dòng sông uốn khúc. Tiếng nước chảy vang vọng trên những con dốc thẳng đứng của ngọn núi đứng sừng quanh anh.

Trong thời gian hai ngàn năm, không gì thay đổi.

Toàn bộ khu vực trên đỉnh núi ấy bao gồm những cây cầu và hành lang lấp lánh dẫn đến những điện thờ của các vị thần được che phủ bởi một lớp sương cầu vồng.

Những dãy hành lang trên đỉnh núi Olympus đều tráng lệ và khổng lồ. Những mái nhà hoàn hảo cho cái tôi của những vị thần sống dưới chúng.

Điện thờ của Artemis được làm bằng vàng, với mái vòm cong và những cây cột cẩm thạch màu trắng. Từ chính điện của cô cảnh vật của bầu trời và thế giới bên dưới thật choáng ngợp.

Ít nhất là anh đã nghĩ thế trong thời niên thiếu của mình.

Nhưng đó là trước khi thời gian và trải nghiệm đã làm lệch lạc sự thường thức của anh đối với nó. Đối với anh bây giờ chẳng có gì ngoạn mục hay đẹp đẽ gì nơi đây. Anh chỉ nhìn thấy những điều phù phiếm ích kỉ và sự lạnh giá của bọn người Olympian.

Những vị thần mới này rất khác biệt so với những vị thần gắn liền với tuổi thơ của Acheron. Tất cả những vị thần Atlantean, ngoại trừ một người, đã từng giàu lòng trắc ẩn. Yêu thương. Nhân ái. Vị tha.

Chỉ có một lần duy nhất người Atlantean đã để nỗi sợ hãi dẫn lối cho bản thân – và chỉ một sai lầm đó đã khiến họ trả giá bằng chính sinh mạng bất tử của mình, và đã tạo cơ hội cho những vị thần Olympian thay thế họ.

Ngày đó là một ngày buồn đối với nhân loại, cách này hay cách khác.

Acheron phải ép mình bước qua cây cầu dẫn đến điện của Artemis. Hai ngàn năm trước, anh đã rời khỏi nơi này và thề sẽ không bao giờ quay trở lại.

Lẽ ra anh nên biết sớm hay muộn cô cũng sẽ vạch ra một kế hoạch để mang anh về.

Ruột gan xoắn cuộn với cơn giận dữ, Acheron sử dụng năng lực telekinesis (*) của mình để mở bung cánh cổng tráng lệ mà quá khổ. Anh lập tức bị công kích bởi những tiếng hét thủng màng nhĩ từ những nữ hầu

của Artemis. Bọn họ hoàn toàn không quen với việc một người đàn ông bước vào khu vực riêng tư của nữ thần họ (**).

(*) telekinesis: năng lực dùng trí óc để điều khiển vật xung quanh

(**) Artemis trong nhiều phiên bản thần thoại được tin là một nữ thần trinh tiết

Artemis rít lên khi nghe những tiếng động chói tai đó, rồi làm mọi người phụ nữ xung quanh cô biến mất.

“Cô mới vừa giết hết tám người bọn họ sao?” anh hỏi.

Artemis xoa xoa lỗ tai mình. “Lẽ ra em làm thế, nhưng không, em chỉ ném họ xuống dòng sông bên ngoài thôi.”

Bất ngờ, anh nhìn chăm chăm vào cô. Thật bất thường so với vị nữ thần mà anh nhớ. Có lẽ cô đã học tập được chút lòng trắc ẩn và nhân từ trong hai ngàn năm qua.

Hiểu được con người cô, điều đó có rất ít khả năng.

Một khi họ đã một mình, cô đuổi mình từ ngai vàng làm bằng ngà được lót đệm rồi sáp đến gần anh. Cô mặc một chiếc áo peplos (*) mỏng dính màu trắng ôm lấy những đường cong của cơ thể đầy đặn của cô và những lọn tóc màu đỏ hung sậm của cô sáng lóa dưới ánh sáng.

(*) peplos: loại trang phục cổ của Hi Lạp, có hình dạng gần giống như chiton

Đôi mắt xanh của cô phát ánh sáng chào mừng ấm áp.

Ánh nhìn đó xuyên thủng anh như một mũi giáo. Nóng bỏng. Xuyên suốt. Đau đớn.

Anh đã biết gặp lại cô một lần nữa sẽ là việc khó khăn đối với mình – đó là một trong những lí do anh phớt lờ những lời triệu hồi của cô.

Nhưng biết được chuyện gì đó và trải nghiệm nó trên thực tế lại là hai việc khác nhau hoàn toàn.

Anh đã không hề chuẩn bị cho những cảm xúc đe dọa sẽ cuốn phăng anh ngay lúc anh nhìn thấy cô.

Sự căm thù. Sự phản bội.

Tệ nhất là sự mong muốn.

Khát khao.

Dục vọng.

Trong anh vẫn còn một phần nào đó yêu cô. Cái phần mà sẵn sàng tha thứ cho cô bất cứ thứ gì.

Ngay cả cái chết của anh ...

“Anh nhìn khá lắm, Acheron. Đẹp trai không khác một li nào kể từ lần cuối em thấy anh.” Cô vươn tay để chạm vào anh.

Anh lùi bước ra khỏi vòng tay cô. “Tôi không có đến đây để tán gẫu, Artemis, tôi –“

“Anh từng gọi em là Artie.”

“Tôi đã từng làm nhiều thứ tôi không thể làm nữa.” Anh ném cho cô một ánh nhìn chăm chú thật sâu để gợi lại cho cô nhớ tất cả những gì cô đã đoạt khỏi anh.

“Anh vẫn còn giận em.”

“Cô nghĩ thế sao?”

Đôi mắt cô biến thành một màu xanh ngọc rực lửa, nhắc nhở cho anh về con quái vật đang cư ngụ trong cơ thể thần thánh của cô. “Em đã có thể ép anh đến bên em, anh biết mà. Em đã rất dung túng cho sự chống đối của anh. Nhiều hơn mức độ em nên làm.”

Anh nhìn đi nơi khác, biết rằng cô đã đúng. Cô, chỉ một mình cô, sở hữu nguồn thức ăn anh cần để hoạt động.

Khi anh cứ hoạt động quá lâu mà không có thức ăn, anh sẽ trở thành một tên giết người không thể kiểm soát. Mỗi nguy họa cho bất cứ ai đến gần anh.

Chỉ có Artemis giữ chìa khóa giúp giữ anh nguyên dạng. Tỉnh táo. Toàn diện.

Có tình thương.

“Tại sao cô lại không ép tôi về bên cô?” anh hỏi.

“Bởi vì em hiểu anh. Em mà thử làm thế, anh sẽ bắt cả hai chúng ta trả giá cho hành động đó.”

Một lần nữa, cô lại đúng. Những ngày anh chịu khuất nhục đã hết lâu rồi. Anh đã chịu thể suốt tuổi thơ và thời niên thiếu của mình. Một khi anh đã nếm thử sự tự do và quyền lực, anh đã quyết định rằng mình yêu thích nó hơn quay trở về thứ mà anh đã là trước kia.

“Nói cho tôi về những Dark-Hunter mới kia,” anh nói. “Tại sao cô phải tạo ra những người khác chung loài với tôi?”

“Em nói với anh rồi, anh cần sự giúp đỡ.”

“Tôi không cần.”

“Em và những vị thần Hi Lạp khác không đồng ý.”

“Artemis ...” anh gầm gừ tên cô, biết rằng cô đang nói dối chuyện này. Anh dư sức khống chế và giết những con Daimon săn bắt con người. “Tôi thề ...”

Anh nghiêng rặng khi nghĩ lại về những ngày đầu sau cuộc chuyển hóa của mình. Anh không có ai để chỉ đường lối cho mình. Không ai giải thích cho anh điều anh cần phải làm.

Làm sao mà để sống.

Những luật lệ ràng buộc anh với bóng đêm.

Những kẻ mới sẽ thấy lạc lõng. Bối rối.

Tệ nhất là, bọn họ sẽ rơi vào thế yếu cho đến khi có thể học tập cách sử dụng năng lực của mình.

Con người chết dẫm này.

“Họ đang ở đâu?”

“Đang đợi ở Falossos. Bọn họ trốn trong một hang động giữ họ khỏi ánh sáng mặt trời. Nhưng họ không chắc phải làm gì hay cách để tìm bọn Daimon. Bọn họ là những người đàn ông cần sự lãnh đạo.”

Acheron không muốn làm việc này. Anh không muốn lãnh đạo ai cũng nhiều như anh không muốn tuân theo mệnh lệnh của ai. Anh không muốn giao tiếp với những người khác chút nào.

Anh chưa từng muốn bất cứ thứ gì trong đời ngoại trừ việc được để yên.

Viễn cảnh mà phải giao tiếp với những người khác ...

Nó khiến huyết quản anh lạnh giá.

Nửa muốn tự đi con đường của riêng mình, Acheron biết anh không thể. Nếu anh không huấn luyện những người đàn ông này cách chiến đấu và giết bọn Daimon, kết cục của bọn họ sẽ làm cái chết.

Và chết khi không sở hữu linh hồn mình là sự tồn tại vô cùng tồi tệ. Trong bao người anh hiểu điều đó.

“Được thôi,” anh nói. “Tôi sẽ huấn luyện họ.”

Acheron dịch chuyển tức thời từ điện của cô về chỗ của Simi rồi ra lệnh cho con bé đợi thêm chút nữa. Con quỷ này chỉ có thể làm rắc rối thêm một vấn đề đã rắc rối sẵn rồi.

Một khi anh chắc chắn rằng nó sẽ ở yên, anh dịch chuyển đến Falossos.

Anh tìm thấy ba người đàn ông co cụm trong bóng tối y như Artemis đã nói. Bọn họ đang khẽ nói chuyện với nhau, vây quanh một đám lửa để sưởi ấm người, thế nhưng mắt họ lại chảy nước bởi sự rực rỡ của ánh lửa.

Những đôi mắt của họ đã không còn là của con người và không thể chịu được sự rực rỡ đến từ bất cứ nguồn ánh sáng nào.

Anh còn nhiều thứ phải chỉ dạy cho họ lắm.

Acheron bước về phía trước, thoát mình khỏi bóng râm.

THE BEGINNING

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Người là ai?” kẻ cao nhất hỏi ngay khi hắn thấy anh.

Người đàn ông này không nghi ngờ gì là người Dorian với mái tóc dài màu đen. Cơ thể hắn cao ráo, cường tráng, được trùm trong bộ áo giáp chiến đấu đang rất cần ai đó chăm sóc và sửa chữa.

Hai người đàn ông cùng với hắn là những người Hi Lạp tóc vàng. Áo giáp của họ cũng không khá hơn gì so với người đầu tiên. Người trẻ nhất trong số họ áo giáp chắn trước ngực còn có một lỗ nơi anh ta đã bị mũi giáo xuyên thủng.

Những người đàn ông này không thể bước ra ngoài và trà trộn với những kẻ còn sống khi đang ăn mặc như thế này. Mỗi người họ cần được chăm sóc. Nghỉ ngơi.

Hướng dẫn.

Acheron hạ chiếc mũ trùm đầu của chiếc áo himation màu đen xuống, rồi nhìn họ từng người từng người một.

Lúc họ chú ý đến sắc màu bạc đang cuộn sóng trong đôi mắt anh, mặt ba người đàn ông trắng bệch đi.

“Ngài có phải là một vị thần?” người cao nhất hỏi. “Có người bảo chúng tôi những vị thần sẽ giết chúng tôi nếu chúng tôi xuất hiện trước mặt họ.”

“Ta là Acheron Parthenopaeus,” anh khẽ nói. “Artemis gửi ta đến để huấn luyện các người.”

“Tôi là Callabrax ở vùng Likonos,” người cao nhất nói.

Anh ta chỉ về người bên phải. “Kyros ở vùng Seklos.” Rồi người trẻ nhất trong nhóm bọn họ, “và Ias ở vùng Groesia.”

Ias đứng tách biệt, đôi mắt đen của anh ta trống rỗng. Acheron có thể lắng nghe suy nghĩ của người đàn ông này rõ như thể chúng nằm chính trong tâm trí anh vậy.

Sự đau đớn của anh ta chạm đến anh, khiến chính ruột gan anh quặn thắt trong đồng cảm.

“Các người được tạo ra đã bao lâu rồi?” Acheron hỏi họ.

“Tôi được vài tuần rồi,” Kyros nói.

Callabrax gật đầu. “Tôi cũng được tạo ra trong khoảng đó.”

Acheron nhìn về phía Ias.

“Hai ngày trước,” anh ta nói, giọng anh ta rỗng tuếch.

“Cậu ta vẫn còn chịu bệnh từ cuộc chuyển hóa,” Kyros bổ sung thông tin. “Cũng gần đến một tuần tôi mới có thể ... điều chỉnh.”

Acheron kìm chế nụ cười cay đắng của mình. Từ đó dùng tốt đấy.

“Các người giết được con Daimon nào chưa?” anh hỏi họ.

“Chúng tôi có cố gắng,” Callabrax nói, “nhưng bọn chúng rất khác so với giết những binh sĩ bình thường. Mạnh hơn. Nhanh hơn. Bọn chúng khó chết. Bọn chúng khiến chúng tôi mất hai người rồi.”

Acheron đau nhói khi nghĩ đến hai người đàn ông không hề chuẩn bị gì giáp mặt với bọn Daimon và sự tồn tại khủng khiếp đang chờ đợi họ sau khi họ chết.

Kí ức về trận chiến đầu tiên của anh theo gót ý nghĩ đó ...

Anh chặn suy nghĩ ấy khỏi tâm trí mình.

“Ba người các người tối nay đã ăn chưa?”

Bọn họ gật đầu.

“Vậy thì đi theo ta ra ngoài, rồi ta sẽ chỉ dạy cho các người những gì cần thiết để các người giết chúng.”

Acheron làm việc với bọn họ cho đến khi bình minh sắp đến. Anh chia sẻ với họ tất cả những gì anh có thể trong một đêm. Dạy cho họ những kĩ thuật mới. Những điểm yếu của bọn Daimon và cách thức lợi dụng chúng.

Khi đêm sắp tàn, anh để lại họ tại hang động.

“Ta sẽ kiếm cho các người một nơi tốt hơn để trốn trong ban ngày,” anh hứa với họ.

“Tôi là người Dorian,” Callabrax tự hào khẳng định. “Tôi không cần gì hơn những gì đã có sẵn.”

“Nhưng bọn tôi không như thế,” Kyros nói. “Một chiếc giường là điều tốt nhất cho tôi và Ias. Một nơi để tắm rửa còn tốt hơn.”

Acheron nghiêng đầu, rồi ra hiệu cho Ias theo anh ra ngoài.

Anh chờ để Ias rời đi trước, rồi đưa anh ta đến nơi ngoài tầm nghe ngóng của hai người khác.

“Người muốn thấy vợ mình một lần nữa,” Acheron khẽ nói.

Anh ta ngẩng lên, giật mình. “Làm sao ngài biết?”

Acheron không trả lời. Ngay cả khi còn là con người, anh đã ghét những câu hỏi cá nhân, bởi chúng thường dẫn đến những cuộc đối thoại anh không muốn nói. Chạm đến những kí ức anh thà bị chôn vùi đi.

Khép mắt lại, Acheron để tâm trí mình thoát khỏi thân thể, xuyên qua vũ trụ rộng lớn đến khi anh tìm thấy được người phụ nữ đang ám ảnh tâm trí của Ias.

Liora.

Nàng ta là một người phụ nữ xinh đẹp, với mái tóc đen như cánh quạ. Đôi mắt trong và xanh như biển cả bao la.

Chẳng trách gì Ias nhớ nàng ta.

Người phụ nữ ấy hiện tại đang quỳ gối, khóc lóc. “Làm ơn,” nàng cầu xin những vị thần. “Làm ơn hãy trả lại tình yêu cho con. Làm ơn hãy để con cái con có cha chúng ở nhà.”

Acheron thấy đồng cảm trước cảnh tượng và âm thanh của nước mắt nàng. Chưa ai nói cho nàng chuyện gì đã xảy ra. Nàng ấy đang cầu nguyện sự an lành cho một người đàn ông đã không còn bên nàng nữa rồi.

Hành động ấy ám ảnh anh.

“Ta hiểu nỗi buồn của người,” anh nói với Ias. “Nhưng người không thể để cho bọn họ biết người vẫn còn đang sống trong hình hài này. Bọn họ sẽ sợ hãi nếu người quay trở về. Sẽ cố gắng giết người.”

Đôi mắt của Ias ngập nước và khi anh ta nói, hai chiếc răng nanh phập vào môi anh ta. “Liora không còn ai khác để chăm sóc cho nàng ấy. Nàng là

một đứa trẻ mồ côi, anh trai tôi lại bị giết chỉ một ngày trước tôi. Sẽ không có ai cung cấp cho nhu cầu của con tôi.”

“Người không thể quay trở về.”

“Tại sao không?” Ias hỏi trong cơn tức giận. “Artemis nói tôi có thể trả thù người đàn ông đã giết tôi rồi tôi sẽ còn sống để phục vụ cho ngài ấy. Ngài ấy chưa bao giờ nói về việc không thể quay trở về nhà.”

Acheron siết chặt tay trên gậy quyền của mình. “Ias, suy nghĩ trong phút chốc đi. Người không còn là con người. Người nghĩ người trong làng của người sẽ phản ứng ra sao nếu người quay trở về với răng nanh và đôi mắt màu đen? Người không thể bước ra ngoài ánh sáng. Sự trung thành của người là với toàn thể nhân loại, không chỉ với gia đình của mình. Không ai có thể đáp ứng đủ cả hai thứ đó. Người không bao giờ có thể quay trở về.”

Đôi môi của người đàn ông ấy run run, nhưng anh ta gật đầu thấu hiểu. “Tôi sẽ cứu nhân loại trong lúc gia đình vô tội của mình bị ném ra đường cho đói chết khi không có ai chăm sóc cho họ. Thì ra, đó chính là thỏa thuận của tôi.”

Acheron nhìn đi nơi khác trong lúc trái tim anh đau nhói cho người đàn ông này và gia đình của anh ta.

“Vào trong với những người khác đi,” Acheron nói.

Anh quan sát Ias trở vào trong trong lúc anh suy nghĩ về những lời của anh ta.

Anh không thể cứ để mọi chuyện như thế này.

Acheron có thể làm việc một mình, nhưng những kẻ khác ...

Nhắm mắt lại, anh dịch chuyển mình quay trở về với Artemis.

Lần này khi những người phụ nữ mở miệng ra để thét, Artemis cho đóng băng dây thanh quản của họ.

“Biến,” cô ra lệnh cho họ.

Những người phụ nữ đó ào ra khỏi cửa nhanh nhất có thể, rồi đóng sầm nó lại đằng sau lưng họ.

Giây phút mà họ đã ở một mình, Artemis cười với anh. “Chàng về rồi. Em không nghĩ mình sẽ gặp lại chàng sớm thế này.”

“Đừng, Artemis,” anh nói, kiềm hãm tính vui đùa của cô trước khi cô bắt đầu. “Tôi cần bản quay trở về là để mắng cô một trận.”

“Vì cái gì?”

“Làm sao cô dám nói dối những người đàn ông kia để dụ họ phục vụ cô.”

“Em không bao giờ nói dối.”

Anh nhướn mày.

Ngay lập tức thấy không thoải mái, cô hắng giọng rồi dựa ra sau ngai vàng của mình. “Trường hợp anh thì khác nhưng em cũng đâu có nói dối. Em chỉ quên nói một số điều thôi.”

“Cũng như vậy thôi, Artemis, và đây không phải là về tôi. Đây là về những gì cô đã làm đối với họ. Cô không thể cứ để những con người tội nghiệp ấy ngoài đó như cô đã từng làm.”

“Tại sao không chứ? Chàng cũng đã tự sinh tồn khá tốt đó chứ.”

“Tôi không giống như bọn họ và cô biết rõ điều đó. Tôi không còn gì đáng giá trong cuộc đời cũ của mình để quay trở về nữa. Không gia đình,

không bạn bè.”

“Em thấy có ngoại lệ đó. Em là gì?”

“Một sai lầm tôi hối hận trong hai ngàn năm qua.”

Gương mặt cô đỏ ửng. Cô bước xuống khỏi ngai vàng của mình và xuống hai bậc thang để đứng trước anh. “Chàng dám nói chuyện với ta như thế!”

Acheron giật phăng áo choàng của mình xuống rồi giận dữ ném nó cùng với cây gậy quyền vào trong góc. “Vì thế giết tôi đi, Artemis. Cứ thoải mái làm đi. Làm việc có hơn cho cả hai chúng ta bằng cách để tôi thoát khỏi sự đau khổ này đi.”

Cô cố gắng tát anh, nhưng anh dùng tay mình chụp lại bàn tay ấy rồi nhìn chăm chú vào đôi mắt cô.

Artemis thấy được sự căm ghét trong ánh mắt của chàng, sự lên án cay độc.

Hơi thở giận dữ của họ hòa vào nhau và không khí xung quanh họ tóe lửa kịch liệt khi sức mạnh của cả hai đối đầu với nhau.

Nhưng cô đâu muốn cơn thịnh nộ của chàng.

Không, chưa bao giờ muốn cơn thịnh nộ của chàng ...

Ánh mắt cô lướt qua chàng. Qua những góc cạnh được điêu khắc hoàn hảo của gương mặt chàng, gò má cao của chàng, chiếc sống mũi dài và nhọn như chim ưng của chàng. Cả màu đen của mái tóc chàng.

Và màu bạc thủy ngân kì lạ của đôi mắt chàng.

Chưa bao giờ có một con người nào được sinh ra có thể so sánh với sự hoàn hảo về ngoại hình của chàng.

Và đâu chỉ vẻ đẹp mới thu hút người ta đến với chàng. Đó đâu phải là vẻ đẹp mới thu hút cô đến với chàng.

Chàng sở hữu một loại sức hút nam tính nguyên thủy hiếm thấy. Sức mạnh. Nghị lực. Quyến rũ. Thông minh. Quyết tâm.

Nhìn thấy chàng là khao khát chàng.

Nhìn vào chàng là mong muốn được chạm đến chàng.

Chàng đã được hình thành để thỏa mãn, và huấn luyện để đáp ứng. Tất cả mọi thứ về chàng từ những thớ cơ bắp cuộn cuộn đến âm vực trầm lắng, gợi tình trong giọng chàng quyến rũ tất cả mọi ai tiếp xúc với chàng.

Như một loài vật hoang dã chết người, chàng di chuyển với tiềm năng về nguy hiểm và sức mạnh nam tính nguyên thủy. Với tiềm năng có thể thỏa mãn tình dục lên đến mức cực đại.

Chúng là những tiềm năng chàng hoàn toàn có thể thực hiện.

Suốt cuộc đời vĩnh hằng này, chàng là người đàn ông duy nhất khiến cô yếu đuối.

Người đàn ông duy nhất cô từng yêu.

Chàng mang sức mạnh trong mình có thể giết cô. Cả hai người họ đều biết thế. Và cô thấy việc chàng không làm vậy thật tò mò và khiêu khích.

Quyến rũ và kích thích.

Nuốt nước bọt, cô nhớ lại hình ảnh của chàng khi họ chạm mặt lần đầu tiên.

Sức mạnh của chàng. Sự nồng nàn đó.

Ngang ngược, chàng đã đứng trước điện thờ cô và đã cười khi cô đe dọa đến chàng.

Ngay khi đó trước bức tượng của cô, chàng đã dám làm điều mà chưa từng người đàn ông nào trước chàng dám ...

Cô vẫn còn có thể nếm được mùi vị của nụ hôn ấy.

Không như những người đàn ông khác, chàng chưa bao giờ sợ cô.

Giờ đây, hơi nóng từ lòng bàn tay chàng đốt cháy cô, nhưng sự tiếp xúc của chàng luôn làm thế. Không có gì khiến cô khao khát hơn mùi vị của đôi môi chàng. Ngọn lửa dục vọng của chàng.

Và với một sai lầm, cô đã đánh mất chàng.

Artemis muốn khóc khi phải đối mặt với sự vô vọng của toàn thể việc này. Cô đã từng thử, lâu lắm rồi, để quay ngược dòng thời gian và được làm lại buổi sáng hôm ấy.

Được lấy lại tình yêu và sự tin tưởng của Acheron.

Các nữ thần Số mệnh (*) đã nghiêm trị cô thật nặng cho sự càn rỡ ấy.

(*) Trong thần thoại Hi Lạp, có ba người phụ nữ quyết định số mệnh của tất cả con người bằng những sợi chỉ số mệnh, được gọi là Fates, hay có tên khác là Moirai. Họ gồm ba người: Clotho (người tạo những sợi chỉ từ con quay của mình), Lachesis (người đo đếm những sợi chỉ) và Atropos (người cắt chỉ - mang đến cái chết)

Hai ngàn năm nay, cô đã thử tất cả mọi cách để mang chàng về bên mình.

Chưa có thứ gì có hiệu quả. Chưa có thứ gì có thể suýt làm chàng tha thứ cho cô, thậm chí là quay trở về điện của cô.

Chưa có, cho đến khi cô nghĩ đến một thứ chàng chưa bao giờ có thể làm ngơ – một linh hồn con người trong nguy hiểm.

Acheron sẽ làm bất cứ thứ gì để cứu nhân loại.

Kế hoạch khiến chàng chịu trách nhiệm cho tất cả các Dark-Hunter đã thành công và bây giờ chàng đã trở về.

Giá như cô có thể giữ được chàng.

“Chàng muốn ta thả họ đi sao?” cô hỏi.

Vì chàng, cô có thể làm bất cứ điều gì.

“Đúng.”

Vì cô, chàng sẽ không làm bất cứ điều gì.

Trừ khi cô ép chàng.

“Chàng sẽ làm gì cho ta đây, Acheron? Chàng biết luật lệ mà. Một ân huệ để đổi cho một ân huệ khác.”

Chàng thả tay cô ra, giận dữ nguyên rửa rồi lùi bước ra sau. “Tôi biết rõ hơn là chơi trò này với cô.”

Artemis nhún vai với sự thờ ơ cô không có. Ngay tại giây phút này tất cả những gì cô quan tâm đang được nằm trong vòng nguy hiểm.

Nếu chàng nói không, điều đó sẽ hủy hoại cô.

“Được thôi, vậy thì cứ để họ tiếp tục làm Dark-Hunter. Một mình khi không có ai để dạy cho họ những điều họ cần biết. Không ai quan tâm họ sẽ

có kết cục như thế nào.”

Chàng thở hắt một hơi dài và mệt mỏi.

Cô muốn an ủi chàng, nhưng biết chàng sẽ từ chối bất kì sự tiếp xúc nào của cô. Chàng đã luôn từ chối sự an ủi.

Chàng mạnh mẽ hơn quyền được mạnh mẽ của mọi người.

Khi ánh mắt chàng giao với cô, nó khiến một cơn rùng mình nguyên thủy, đẩy dục vọng chạy dọc thân thể cô.

“Nếu bọn họ phải phục vụ cho cô cùng những vị thần, họ phải có thứ họ cần.”

“Như là?”

“Áo giáp chẳng hạn. Cô không thể để họ đi chiến đấu mà không có vũ khí. Họ còn cần tiền để mua đồ ăn, quần áo, ngựa và ngay cả người hầu để canh giữ cho họ trong ban ngày khi họ nghỉ ngơi.

“Chàng đòi hỏi quá nhiều cho họ.”

“Tôi chỉ yêu cầu những thứ họ cần.”

“Chàng chưa bao giờ yêu cầu những thứ đó cho bản thân mình.” Cô thấy tổn thương vì lẽ đó.

Chàng chưa bao giờ yêu cầu cái gì.

“Tôi không cần đồ ăn và năng lực của tôi tạo điều kiện cho tôi có được tất cả những thứ khác tôi cần. Còn về bảo vệ, tôi có Simi. Bọn họ sẽ không tồn tại nổi một mình.”

Không ai có thể tồn tại một mình, Acheron.

Không ai cả.

Không phải chàng.

Và đặc biệt không phải là em.

THE BEGINNING

Sherrilyn Kenyon
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Artemis nâng cằm, quyết tâm giữ được chàng bên cạnh mặc cho có hậu quả gì đi nữa. “Và em lại một lần nữa nói với chàng, chàng sẽ cho em thứ gì để đổi lấy thứ họ cần?”

Acheron nhìn sang nơi khác, ruột gan quặn thắt. Anh biết cô muốn gì và thứ cuối cùng anh muốn là giao nó cho cô. “Đây là cho họ, không phải cho tôi.”

Cô nhún vai. “Được thôi, họ sẽ phải sống sót thiếu những thứ đó thôi vì họ đâu có thứ gì có thể trao đổi với em.”

Cơn thịnh nộ từ sâu trong anh châm ngòi khi đứng trước sự bác bỏ sinh mạng và cuộc sống của những con người ấy của cô.

Cô không thay đổi gì cả.

“Cô chết đi, Artemis.”

Cô chậm rãi tiếp cận anh. “Em muốn chàng, Acheron. Em muốn chàng quay trở lại như trước kia.”

Anh rút lại phía sau trong lòng trong lúc cô ôm lấy má anh. Họ không bao giờ có thể quay trở về như trước kia. Từ giây phút đó, anh đã biết được quá nhiều về cô.

Anh đã bị phản bội nhiều lần quá rồi.

Anh có thể nói anh là một kẻ chậm hiểu, nhưng điều đó đâu đúng. Điều mà anh là, chính là quá tuyệt vọng tìm kiếm người có thể quan tâm đến anh đến nỗi anh đã lờ đi mặt đen tối hơn của bản chất cô.

Lờ đi cho đến giây phút cô đã quay lưng bỏ đi và để anh chết.

Có một số lỗi lầm quá khả năng tha thứ của anh.

Suy nghĩ của anh đi từ bản thân mình đến những người đàn ông vô tội đang sống trong một cái hang. Những người đàn ông không biết gì về cuộc sống mới cũng như kẻ thù của mình. Anh không thể bỏ mặc họ như thế.

Anh đã khiến quá nhiều người phải trả giá với sinh mạng và tương lai của mình.

Không cách nào anh lại để những người đó đánh mất linh hồn và cuộc sống của mình.

“Được rồi, Artemis. Tôi sẽ cho cô thứ cô muốn, nếu cô cung cấp cho họ những gì họ cần để sống sót.”

Cô cười tươi rói.

“Nhưng,” anh tiếp tục, “điều kiện của tôi là thế này: cô sẽ trả cho họ một khoảng lương mỗi tháng, đủ cho họ mua bất cứ thứ gì họ cần hay muốn có. Như đã nói trước, họ sẽ cần những người bảo vệ để chăm sóc cá nhân cho họ để họ không phải lo lắng về việc lụng sức thức ăn, đồ ăn hay vũ khí. Tôi không muốn họ bị phân tâm khỏi công việc.”

“Được, em sẽ tìm co người để phục vụ bọn họ.”

“Những con người còn sống, Artemis. Tôi muốn họ phải tình nguyện phục vụ. Và không có thêm Dark-Hunter nào nữa.”

“Bốn người là không đủ. Chúng ta cần nhiều Dark-Huntere hơn nữa để kiểm soát bọn Daimon.”

Acheron khép mắt khi anh cảm thấy sự day dưa không ngừng của mối quan hệ này. Quá dễ dàng, anh có thể nhìn vào tương lai và thấy chuyện này sẽ dẫn đến điều gì.

Càng có nhiều Dark-Hunter, anh sẽ càng bị cô ràng buộc. Không có cách nào để ngăn cô không trói buộc lại anh với cô vĩnh viễn.

Đúng không?

“Được thôi,” anh nói. “Tôi sẽ đồng ý với cô việc đó, nếu cô đồng ý để cho họ có lối thoát khỏi việc phục tùng em.”

“Ý chàng là gì?”

“Tôi muốn cô tạo ra một cách để những Dark-Hunter lấy lại linh hồn của mình để họ không bị ràng buộc với cô nữa khi họ muốn thế.”

Artemis lùi ra sau. Đây không phải là điều cô thấy trước. Nếu cô đồng ý chàng điều này, nghĩa là chính chàng cũng bị áp đặt vào nó.

Chàng có thể rời khỏi cô.

Cô đã quên Acheron thủ đoạn như thế nào. Chàng hiểu rõ luật lệ của trò chơi này như thế nào và làm sao chàng có thể điều khiển nó và cô.

Chàng thật sự là người có thể sánh ngang vai cùng cô.

Thế nhưng nếu cô không thể đáp ứng cho chàng điều này, chàng cũng sẽ rời khỏi cô thôi. Cô không có lựa chọn và chàng biết rõ điều đó.

Tuy nhiên, vẫn còn có những thứ có thể giữ chàng lại bên người cô.

Cách duy nhất cô biết có thể bảo đảm sự hiện diện của chàng bên cạnh cô vĩnh viễn.

“Rất tốt. Vậy thì, hãy để chúng ta tạo ra những luật lệ kiểm soát bọn họ.” Cô cảm nhận được suy nghĩ của chàng lại hướn về Ias.

Chàng thương hại người chiến binh Hi Lạp tội nghiệp, người rất yêu vợ mình.

Lòng thương hại, từ bi và nhân từ sẽ luôn khiến chàng thất bại.

“Điều thứ nhất, là họ phải chết để lấy lại linh hồn của mình.”

“Tại sao?” chàng hỏi.

“Một linh hồn chỉ có thể được tách khỏi cơ thể ngay lúc cơ thể ấy chết đi. Tương tự, nó chỉ có thể quay trở lại một cơ thể đã không còn hoạt động được. Nên họ còn ‘sống’ như là Dark-Hunter ngày nào, thì ngày đó họ không thể có lại được linh hồn của mình. Đó không phải là luật của em, Acheron, đó chỉ là bản chất của những linh hồn mà thôi.”

Chàng cau mày khi nghe điều ấy. “Làm sao cô có thể giết một Dark-Hunter bất tử?”

“Ờ, thì chúng ta có thể chặt đầu họ đi hay để họ tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, nhưng vì điều đó phá hủy thân thể họ đến mức không thể chữa trị, chúng làm thất bại kế hoạch của chúng ta.”

“Cô không hài hước chút nào.”

Và chàng cũng thế thôi. Cô không muốn để chàng thoát khỏi sự phục tùng.

Hơn hết, cô không muốn để chính chàng đi.

“Chàng phải rút hết sức mạnh Dark-Hunter của họ,” cô nói với chàng.
“Khiến cho thân thể bất tử của họ dễ bị tấn công, rồi khiến trái tim họ ngừng đập. Chỉ như thế, họ mới có thể chết theo cách mà để họ có thể mang trở lại trần thế.”

“Được thôi, tôi có thể làm thế.”

“Thực ra, chàng không thể.”

“Ý cô là sao?”

Cô ngăn mình không được cười. Đây chính là điểm mấu chốt cho cô lợi thế.

“Có một vài luật lệ chàng cần biết về linh hồn, Acheron. Thứ nhất là người sở hữu chúng phải tự nguyện cho chúng đi. Và bởi vì em sở hữu linh hồn của họ ...”

Acheron nguyên rủa. “Tôi sẽ phải trao đổi với cô cho mỗi linh hồn.”

Cô gật đầu.

Chàng nhìn không có vẻ vui sướng mấy về kiến thức mới này. Nhưng chàng sẽ biết quay đầu là bờ thôi.

Đúng thế, chàng nhất định sẽ biết ...

“Còn gì nữa?” chàng hỏi.

Bây giờ mới chính là luật lệ duy nhất của cô có thể trói buộc chàng bên cạnh cô mãi mãi. “Chỉ có một trái tim chân thật, trong sáng có thể đưa một linh hồn trở lại vào cơ thể. Người trả lại linh hồn cho họ phải là người yêu họ hơn tất cả ai khác. Người mà họ cũng yêu thương và tin tưởng ngược trở lại.”

“Tại sao?”

“Bởi vì linh hồn cần thứ gì đó làm động cơ thúc đẩy nó di chuyển, còn không thì nó vẫn sẽ ì ở đó. Em dùng trả thù để thúc đẩy chúng vào sự sở hữu của mình. Chỉ có một thứ cảm xúc mạnh mẽ và có thể sánh vai với nó có thể thúc đẩy chúng lại vào cơ thể. Bởi vì em có thể chọn cảm xúc ấy, em chọn tình yêu. Thứ cảm xúc đẹp đẽ và cao quý nhất. Cảm xúc duy nhất đáng để linh hồn ấy trở về.”

Acheron nhìn chăm chăm vào sàn đá hoa cương trong khi lời lẽ của cô lướt quanh anh.

Tình yêu.

Sự tin tưởng.

Những từ ngữ nói ra dễ dàng làm sao. Những từ ngữ cảm thấy mới mãnh liệt làm sao. Anh ngưỡng mộ những kẻ hiểu được ý nghĩ thực sự của chúng.

Anh chưa từng hiểu được chúng. Sự phản bội, đau đớn, nhục nhã, nghi ngờ, căm ghét. Đó là sự tồn tại của anh. Đó là tất cả những gì người ta trao cho anh.

Một phần nào đó của anh muốn quay gót và rời khỏi Artemis mãi mãi.

“Xin hãy trả người con yêu thương cho con. Làm ơn, con sẽ làm bất cứ thứ gì để chàng ấy có thể quay trở về ...” Những lời của Liora vang trong đầu anh. Thậm chí đến bây giờ, anh còn có thể nghe tiếng nước mắt nàng ta. Cảm nhận nỗi đau của nàng.

Cảm nhận nỗi đau của Ias khi cậu ta nghĩ về vợ con của mình. Sự lo lắng cậu ta dành cho đời sống sau này của họ.

Acheron chưa từng được biết loại tình yêu không tiếc mình ấy. Cả trước và sau cái chết của anh.

“Đưa cho tôi linh hồn của Ias.”

Artemis ném cho anh một ánh nhìn tinh nghịch. “Thế chàng có sẵn sàng trả cái giá em yêu cầu không, và cái giá cho sự tự do của bọn họ?”

Trái tim anh co rút khi nghe những lời này của cô. Anh nhớ thời niên thiếu của mình đã lâu lắm rồi.

Tất cả mọi thứ đều có cái giá của nó, nhóc con. Không có thứ gì cho không cho ai đâu. Cậu anh đã chỉ dạy rõ ràng cho anh cái giá của sự sinh tồn.

Acheron đã trả quá nhiều cho tất cả những gì anh từng sở hữu hay mong muốn. Đồ ăn. Nơi ở. Quần áo.

Trả với máu thịt.

Có một số thứ không bao giờ thay đổi.

“Được,” anh nói. “Tôi đồng ý. Tôi sẽ trả.”

Artemis mỉm cười. “Đừng nhìn không vui vậy, Acheron. Em hứa với chàng, chàng sẽ tận hưởng nó.”

Ruột gan anh lại càng quặn thắt. Anh cũng đã nghe những lời đó trước đây rồi.

###

Khi Acheron trở về hang động thì hoàng hôn cũng đã buông xuống.

Anh không chỉ một mình trong khi anh bước đi lên gò đất nhỏ. Anh dẫn theo hai người đàn ông và bốn con ngựa.

“Tất cả các này là gì?” Callabrax hỏi.

“Các người họ sẽ là những kẻ chăm sóc cho người và Kyros. Bọn họ đến để dẫn đường các người đến những căn biệt thự người sẽ sống. Bọn họ sẽ cung cấp tất cả mọi thứ các người cần và ta sẽ quay trở lại để hoàn thành đợt huấn luyện của chúng ta.”

“Tôi thì sao?” Ias hỏi.

“Người thì đến đây với ta.”

Acheron đợi đến khi hai người còn lại đã leo lên ngựa và rời khỏi trước khi anh quay lại với Ias. “Người sẵn sàng quay về nhà chưa?”

Ias nhìn ngạc nhiên. “Nhưng ngài nói –“

“Ta đã lầm. Người có thể quay trở về.”

“Còn lời thề nguyện của tôi với Artemis?”

“Nó đã được giải quyết rồi.”

Ias ôm chầm lấy anh như một người em trai.

Acheron co rúm người trước sự tiếp xúc, đặc biệt là khi nó động đến những vết roi quất sâu trên lưng anh. Động đến cả những dấu vết còn sâu hơn cư ngụ trong linh hồn anh.

Anh đã luôn ghét khi ai chạm vào mình.

Nhẹ nhàng, anh đẩy Ias ra.

“Nào, để chúng ta đến nhà của người.”

Acheron dịch chuyển tức thời hai người họ về nông trại nhỏ của Ias nơi vợ anh ta chỉ mới vừa đỡ hai đứa trẻ vào giường.

Gương mặt xinh đẹp của nàng trắng bệch khi nàng thấy hai người họ bên lò sưởi.

“Ias?” nàng chớp mắt. “Họ nói với em sáng hôm nay rằng chàng đã chết rồi mà.”

Ias lắc đầu, đôi mắt anh ta sáng ngời. “Không đâu, tình yêu của ta. Ta đang ở đây này. Ta đã về với nàng.”

Acheron hít một hơi thật sâu trong lúc Ias nhào đến nàng ta và ôm chặt lấy nàng. Cảnh tượng ấy giúp được cơn đau đốn đặng sau lưng anh rất nhiều.

“Vẫn còn một số chuyện, Ias,” Acheron khẽ nói.

Ias lùi ra sau, cau mày.

“Vợ người sẽ phải trả lại linh hồn vào cơ thể của người.”

Liora nhăn mặt. “Cái gì?”

“Ta đã thề rằng sẽ phục vụ cho Artemis,” Ias giải thích, “nhưng ngài ấy sẽ để ta đi để ta có thể quay trở về với nàng.”

Nàng ta nhìn khó hiểu trước lời giải thích ấy.

“Chúng ta phải làm gì?” Ias hỏi.

“Người sẽ phải chết một lần nữa.”

Mặt anh ta trắng đi một chút. “Ngài chắc không?”

Acheron gật đầu, rồi đưa con dao găm của mình cho Liora. “Người sẽ phải đâm xuyên qua tim của hắn.”

Nàng ta nhìn hoảng hốt và thất kinh trước gợi ý của anh. “Cái gì?”

“Đó là cách duy nhất.”

“Đó là giết người. Ta sẽ bị treo cổ.”

“Không đâu, ta thề.”

“Làm vậy đi, Liora,” Ias thúc giục. “Ta muốn sống cùng nàng một lần nữa.”

Gương mặt nàng còn nghi ngờ, nàng ta nhận lấy con dao từ tay anh và thử nhấn nó vào trong ngực của anh ta.

Chuyện ấy không có hiệu quả.

Tất cả những gì lưỡi dao làm là đụng nhẹ vào làn da anh ta.

Acheorn nhăn mặt khi anh nhớ những gì Artemis đã nói về sức mạnh của Dark-Hunter. Một con người bình thường không thể nào làm hại một Dark-Hunter với một con dao găm.

Nhưng anh có thể.

Lấy con dao từ tay Liora, anh xuyên thẳng nó qua tim của Ias.

Ias lao đảo về sau, thở dốc.

“Đừng hoảng,” Acheron nói, đặt anh ta nằm xuống trước lò sưởi. “Ta đỡ được người rồi.”

Acheorn vươn tay và kéo Liora xuống bên cạnh anh. Anh lấy mẽ đai bằng đá chứa linh hồn của Ias từ túi da của mình. “Người phải đặt vật này

vào trong tay mình khi anh ta chết đi và đưa linh hồn trở về với cơ thể của anh ta.”

“Bằng cách nào?” nàng ta hỏi.

“Ấn viên đá này vào dấu hiệu cung và mũi tên của anh ấy.”

Acheron đợi đến ngay giây phút trước khi Ias chết. Anh trao mề đai cho Liora.

Nàng ta hét lên ngay lúc nó chạm vào tay nàng, rồi đánh rơi nó trên sàn nhà.

“Nó như bị lửa thiêu!” nàng rít gào.

Ias hấp hối trong khi cố gắng giữ lại sự sống.

“Nhặt nó lên,” Acheron ra lệnh cho Liora.

Nàng ta thổi hơi mát trên bàn tay mình trong lúc lắc đầu không chấp nhận.

“Người có bị cái gì không vậy, người phụ nữ kia?” Acheron hỏi. “Anh ta sẽ chết nếu người không cứu anh ấy. Nhặt linh hồn của anh ta lên.”

“Không.”

“Không? Tại sao lại không thể? Ta nghe người cầu nguyện để anh ta được trở về với người. Người nói người sẽ cho đi bất cứ thứ gì để tình yêu của người được trở về.”

Nàng buông thõng bàn tay rồi nhìn anh lạnh lùng. “Ias không phải là người ta thương yêu. Lycantes mới là người đó. Chàng mới là người ta cầu nguyện giúp và bây giờ chàng đã chết rồi. Người ta nói với ta rằng bóng ma

của Ias đã giết chàng bởi vì chàng giết Ias trong chiến đấu để hai chúng ta có thể cùng nhau nuôi nấng con chúng ta.

Acheron chết lặng trước những lời của nàng ta.

Anh nhìn về phía Ias và thấy được nỗi đau đớn trong mắt anh ta trước khi chúng trở nên trống rỗng và Ias chết.

Tim đập thành thịch, Acheron nhặt chiếc mẽ đai lên và thủ tự mình thả linh hồn ra anh ấy.

Không có hiệu quả.

Giận dữ, anh đông cứng Liora ngay tại đó trước khi anh giết ả ta vì hành động của ả.

“Artemis!” anh hét lên trần nhà.

Vị nữ thần dịch chuyển vào trong túp lều.

“Cứu anh ta.”

“Em không thể thay đổi luật lệ, Acheron. Em đã nói cho chàng điều kiện và chàng đồng ý với chúng.”

Anh huơ tay về phía người phụ nữ bây giờ chỉ còn là một tượng đá. “Tại sao cô không nói với tôi ả ta không yêu cậu ấy?”

“Em cũng không có cách nào biết được điều đó như chàng thôi.” Đôi mắt cô trở nên mờ mịt. “Ngay cả những vị thần cũng sai lầm mà.”

“Vậy tại sao cô không ít nhất nói cho tôi mẽ đai đó sẽ làm bỏng tay ả ta?”

“Điều đó thì em không biết. Nó không làm bỏng em và nó không làm bỏng chàng. Trước giờ em chưa từng để một con người cầm chúng.”

Đầu của Acheron boong boong với sự tội lỗi và đau thương. Với sự căm ghét đối với cả cô và bản thân mình. “Bây giờ thì chuyện gì sẽ xảy đến với cậu ta?”

“Bây giờ hẳn ta sẽ làm một Bóng Ma. Không có cả cơ thể và linh hồn, linh chất của hẳn sẽ bị giam giữ tại Katoteros.”

Acheron găm lên với nỗi đau đớn của sự sống mà cô đang miêu tả. Anh vừa mới giết chết một người đàn ông và phán cho anh ta một số phận còn tệ hơn cái chết.

Và vì cái gì cơ chứ?

Vì tình yêu?

Vì lòng từ bi?

Những vị thần ơi, anh quả là một tên ngốc.

Hơn bất kì ai khác, anh lẽ ra phải biết hỏi những câu hỏi đúng. Anh lẽ ra phải biết nhiều hơn là tin vào tình yêu của người khác.

Khỉ thật, đến bao giờ thì anh mới có thể học hết đây?

Artemis với xuống tới anh và nâng cằm anh với bàn tay cô cho đến khi anh nhìn lên cô. “Nói cho em biết, Acheron, sẽ bao giờ có người nào anh đủ tin tưởng để thả tự do cho linh hồn mình không?”